

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. Č.**, zastoupená Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2018, č. j. MV-122099-4/OAM-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2019, č. j. 32 A 77/2018 – 37,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2018, č. j. MV-122099-4/OAM-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání směřující proti němu zamítnuto.

[3] Krajský soud v Brně následně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu, kterou žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí.

[4] Proti napadenému rozsudku nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností a navrhuje, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. V návrhu na přiznání odkladného účinku s odkazem na § 107 odst. 1 a § 73 odst. 2 až 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) uvádí, že se domnívá, že nepřiznání odkladného účinku by mělo za následek ukončení jeho pobytu na území České republiky, což by pro něho znamenalo nemožnost vyčkat posouzení kasační stížnosti a vycestování do země, ve které mu hrozí nebezpečí, před nímž na území České republiky hledal ochranu, přičemž podmínka zákonnosti nebyla splněna, neboť napadené rozhodnutí nemá oporu v zákoně.

[5] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť má za to, že napadené rozhodnutí nemůže přivodit nenahraditelnou újmu stěžovateli, jelikož ve svém důsledku přímo nevede k ukončení pobytu stěžovatele na území České republiky a k nemožnosti stěžovatele vyčkat posouzení žaloby. Podle názoru žalovaného má v tomto případě ze zákona odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí jak podání žaloby, tak podání kasační stížnosti.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud nicméně konstantně judikuje, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů, které mají přímý následek v podobě správního vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. zejména usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz).

[9] Uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení kromě substantivních negativních a pozitivních závazků vyplývají i závazky procedurální. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy totiž musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci T. P. a K. M. proti Spojenému království, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci Buckley proti Spojenému království, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, která garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

[10] Ostatně i zákonodárce si byl výše uvedených skutečností zřejmě vědom, když žalobě proti rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění přiznal odkladný účinek přímo *ex lege*, ze zákona samého (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

pokračování

[11] Zákodárce tak sice nečinil (na rozdíl například od věcí mezinárodní ochrany) též ve vztahu ke kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech správního vyhoštění, Nejvyšší správní soud má ale za to, že i zde je to nezbytné pro ochranu práv žalobce, a to nejen pro možnost jeho účasti na samotném řízení o kasační stížnosti, ale zejména pro případ, že by věc byla zrušena a vrácena krajskému soudu, případně žalovanému nebo správnímu orgánu prvostupňovému. Kasační soud při rozhodování o žádosti o odkladném účinku nemůže předjímat, že k takové situaci na základě věcného přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu nemůže dojít, a musí proto žalobci zajistit možnost plnohodnotné účasti na případném dalším řízení.

[12] Vyhošťovanému cizinci je tedy obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti, neboť pro případ, že by byl se svou kasační stížností úspěšný, nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy. Takovou újmu lze zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru cizince (tu stěžovatele), často i s nevratnými důsledky.

[13] S ohledem na shora uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele je namísto odkladný účinek přiznat, neboť jinak by stěžovatel mohl utrpět újmu nikoliv zanedbatelnou. Současně pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí), tak bude jen krátká.

[15] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Tímto rozhodnutím nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

[16] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu